

מבית

שבועון קבוצת יבנה

ה' באייר תשע"ו

(13.5.16)

כרזה ליום העצמאות מתוך האתר "נוסטלגיה אונליין"

שבת פרשת "אמור"

כניסת השבת – 19:08 צאת השבת – 20:12

שבועון מספר 1196

פרשת "אמור"

ליל שבת

19:08 הדלקת נרות
מנחה, קבלת שבת וערבית

שבת

07:00 דף יומי בבית המדרש – **יעקב וכמן**

08:00 תפילת שחרית

לאחר התפילה – שיעורה של **עינת לוי**

09:30 תפילת ילדי א'–ד' בחדר אח"ם שבחדר האוכל

09:30 תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת

12:45 **תהילים לנשים** - בבית המדרש

12:50 שיעור בספר 'תרי עשר' בבית משפחת - **נח חיות**

17:00 **משק הילדים** פתוח לביקורים למשך שעה

13:30 תפילת מנחה גדולה

17:45 **הבית האדום** פתוח למבקרים למשך שעה

16:30 שיעור גמרא בבית המדרש - **הרב אילעאי**

16:45 לימוד **פרקי אבות** בקומת הביניים בביהכ"נ – **אייל זנה**

17:15 תפילת **מנחה קטנה** בבית הכנסת

שיעור '**צורבא מרבנן**' - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה

17:30 לימוד פרקי אבות, **משותף הורים ילדים** בבית המדרש – **אייל זנה**

17:45 שיעור פרשת השבוע בבית סביון

20:12 **צאת השבת**

שהשמחה במעונם

✚ מזל טוב לבנצי וליאורה טסלר ולחנה טסלר(פיש) להולדת הנכדה - הנינה

בת למיטל ואיתמר מטיאש

✚ מזל טוב למשפחת אבשלום כהן לרגל אירוסי דורון ואביגיל.

✚ מזל טוב למשפחת צביקה ורבקית שריד ולסבתא יוכבד לרגל הולדת הנכדה-הנינה,

בת לטובי ואייל

✚ מזל טוב לבועז והדס בלנקשטיין להולדת הבת, נכדה לשרה ובלנקי.

✚ מזל טוב לדאו מלר לרגל בר המצווה של הנכד עברי, בנם של נעם ודינה סגל.

נקודה למחשבה

מומים הנראים אל העין, ואלו שלא

אנו מוקפים כל יום באנשים בעלי מומים. אך רבים מבעלי המומים, מומם אינו ניכר בהם טרם נבוא איתם במגע אמיתי, כן, ונכון להכיר בשבר שלהם. דווקא משום כך, לא פעם אנשים אלו חשים מאוד לא מובנים, מאוד בודדים. אבל למעשה, אף אחד מאתנו איננו שלם – זוהי המציאות האנושית. כולנו בעלי מומים, קלים או חמורים, אשר אנו עמלים להסתירם מעיני כל.

עבודת השם המתוארת בפרשה דורשת שלמות גופנית, משום שהפולחן הוא דבר מה אשר לניראות שלו יש חשיבות עליונה (וגם בנושא זה ניתן להאריך מאוד ולא כאן המקום). ממילא, רק למומים הנראים לעין יש מקום התייחסות. אך יחסים בין אישיים אל להם להיות עניין של נראות, אלא של קרבה וזיקה, התחשבות ורצון להיטיב. לכן אל לנו להסתפק במה שנראה לעין. נכון נעשה אם נאפשר לאנשים לראות את המומים שלנו, להכיר אותם ברמה הנכונה לנו ולהם, ולהתייחס אלינו כבני אדם – לא שלמים, לעולם. ונכון יהיה אם נאפשר האחד לשני את אי השלמות, תוך נכונות לקבל את האחר עם מומיו, ללא מורא, ללא שיפוט, כאחד האדם.

בפרשת אמר נדרשת התורה לדון באותם הכוהנים אשר לא יכולים לשרת בקודש. הכלל הוא פשוט "כל-איש אָשֶׁר-בו מום, לא יִקָּרֵב" (כא, יח). ומה הוא מום? "אִישׁ עֹר או פֶּסֶח, או חָרָם או שְׂרֹעַ" למשל, או "אִישׁ, אָשֶׁר-יִהְיֶה בו שֶׁבֶר רָגַל, או, שֶׁבֶר יָד." המשותף לכל המומים הללו הוא הנראות שלהם. אלו כולם פגמים גופניים הניכרים לעיני כל.

אכן, ניכר ברשימה זו העדרם של אותם מומים שאינם נראים אל העין. פגיעות נפשיות, למשל; או ליקויים קוגניטיביים. יחסית קל לקבוע מדיניות באשר למי שיש לו או לה מום נראה. קל להעריך את קשיי התפקוד של מי שחסרה לו רגל או יד (אם כי אני מכיר כאלו אשר מתפקדים יותר טוב מרבים השלמים בגופם). כך ניתן לומר שאדם זה לא יכול לקחת חלק בטקס דתי מחד (ולא כאן המקום להרחיב על הדרת בעלי נכות במאה ה-21), אך מאידך גם שהוא או היא זכאים לפיצוי או סיוע כזה או אחר. לאין ערוך יותר קשה להתייחס אל מי שנשבר מבפנים, אשר לא יכול לתפקד משום שהוא, למשל, בדיכאון, או שהוא מתמודד עם אובדן נורא, או קשיי ריכוז קשים מנשוא.

יום העצמאות ויום הזיכרון, אשר זה עתה ציינו, מעלים נושא זה אצלי יותר מכל יום אחר בשנה. כאשר אני חושב על כל מי שאיבדו אדם קרוב במלחמה המתמדת על חלקת ארץ יקרה מפז זו עליה אנו יושבים, אין לי ספק כי ישנו

בקרב כל אחד ואחת מהם שבר פנימי אשר ממדיו אינם ידועים. אולי זו העת לומר, בניגוד מוחלט לפרשת השבוע, "כל-איש אֶשֶׁר-בו מוֹם, יִקָּרֵב" – לא אל הקודש, אלא אל שכנו וחברו.
קובי שטיין

לחברתנו חנה לבל

משתתפים בצערך על מות אחותך

טובה אבלמן ז"ל

מן השמים תנוחמו

בית קבוצת יבנה

דבר היום ליום העצמאות

בתפר שבין יום הזכרון ליום העצמאות ולפני שאפתח בדבר היום, רוצה אני לומר כמה מילים אישיות. הרי אני כבן שבעים שנה, אשרי שזכיתי... אני יכול שלא לזכור ולהזכיר את חברי ילדותי אשר נפלו במערכות ישראל וחסרים כאן על הבמה:

עזריה גינסברג שנפל ברמת הגולן.

דוד ברטוב שנפל בתעלה במלחמת ההתשה.

ומאיר ימיני שנפל בקרבות יום הכיפורים בסיני.

יהי זכרם ברוך.

דבר היום (תשע"ו)

ההיסטורית. לעת עתה גאלנו שם 2000 דונם. זה לא נעשה בנקל. היה לנו עניין עם פלאחים בעלי 5-10 דונמים ואת החלקות הקטנות האלו חיברנו על ידי חילופים ואמצעים אחרים וריכזנו אותם לגוש אחד.

בהתאם למטרה שקיננה בליבי מאז ומתמיד לחדש את פני יבנה ו"כרם ביבנה", יש להקים על המקום ההיסטורי הזה ישיבה תורנית גדולה שממנה תצא תורה לארץ ולעולם כולו, ישיבה שתהיה מופת לדורות. באנו גם לידי החלטה על הקמת יישוב חקלאי חרדי, כדי ליצור מסגרת וסביבה מתאימה למוסד התורני הגדול. ולכן הסכמנו והחלטנו ליישב שם יישוב של הפועל הדתי --- "הפועל המזרחי"...

לפני 76 שנים, בייג בסיון ת"ש (19/6/1940) התקיימה בירושלים פגישה גורלית. בין מנחם אוסישקין, נשיא הקרן קימת לישראל לבין ראשי תנועת המזרחי, בנושא רכישת קרקעות. בין היתר אמר אוסישקין:

"...מיום שנכנסתי לעבודה הציונית קשור אני קשר נפשי עם המומנט ההיסטורי של עמנו וארצנו ושל הציונות. יש לנו מקום בארץ ישראל שיש לו ערך היסטורי גדול וזהו - יבנה.

מצווה להחיות מקום היסטורי זה ולהחזיר לו את תפארתו הקדומה.

מזה כשבע עשרה שנה שאני עסוק בהגשמת החלום הזה.

אחרי יגיעות רבות, במשך 16 שנה, זכתה הקרן הקיימת סוף סוף לגאול את אדמות יבנה

הרב מאיר ברלין, מנהיג המזרחי בעת ההיא, קידם בברכה ובהתרגשות גדולה את היוזמה הזאת.

עשר שנים ישבו ראשוני החלוצים ברודגס שליד פתח-תקוה, אם המושבות וחלמו לעלות על הקרקע לשוב של קבע ולהיות אם הקבוצות הדתיות. וכל השאר הוא היסטוריה המוכרת לרבים מהיושבים כאן, ו"לדור אשר לא ידע" – חובה עלינו לקיים "והגדת לבנך".

ואכן, כבר 75 שנים שהקיבוץ הזה עומד כאן על אדמות יבנה ההיסטורית. המייסדים שהקימו את המקום היפה והמצליח הזה, היו אנשי חזון, הם באו לכאן כדי לבנות קיבוץ שיתופי המושתת על ערכי תורה ועבודה, תוך תקווה ותפילה להקמת מדינה עברית, המגשימה את ערכי תורת ישראל.

לאורך השנים שעברו מאז ועד היום, הצלחנו למלא את הציפיות ולהגשים את המטרות, שהציבו לנו האבות המייסדים. הוקם כאן קיבוץ למופת, חברה השומרת על עקרונות השיתוף והשוויון, הצנע לכת תוך תרומה לעם ישראל בקיום מפעלים שונים כמו

הכשרות, חברות נוער, אולפנים, עזרה לאוכלוסיות חלשות ועוד. וכל זה תוך שמירה קפדנית על העיקרון "יגיע כפיך כי תאכל" בסייעתא דשמיא.

אם נצא רגע מתחום העירוב שלנו ונביט עלינו כישוב במדינת ישראל תשע"ו, גם כאן עוד לא הגענו אל המנוחה ואל הנחלה. מדינת ישראל נאבקת על זהותה, בטחונה ועל צדקת דרכה. צריכים אנו לשאול את עצמנו: האם זהו הזמן לעשות לביתנו? ומה תרומתנו לחוסן הלאומי של המדינה? האם עושים אנו מספיק לקירוב לבבות, לגישור בין קצוות?

אך לפני שאנו עוסקים בקרוב רחוקים, אולי כדאי לעשות משהו בענין של "קירוב הקרובים".

לא סוד הוא כי בשנה האחרונה עברנו טלטלה חברתית. ממנה יצאנו מפולגים וכועסים. היו שסימנו את הנקודה הזו כתחילתו של קו-שבר שילך ויעמיק. היו כאלה שסברו, שמתחת לפני השטח מסתתרות מגמות שיביאו אותנו למחוזות לא טובים.

מעל במה זו, קורא אני, לקיים חשיבה משותפת ולדבר על הדברים. יש בנו החוזק והכוח להתמודד עם מצב שלא

יש הרבה דברים טובים בבית הזה:
אנשים טובים, מערכות חיינו:
השירותים, החינוך, בריאות, החברה
והמשק, כולן פועלות היטב, כמו
שודעים ב"קבוצת יבנה". מפעלי חסד
והתנדבות שרבים שותפים להם.
מסורת יפה של חגים ואירועים וכל
שאר הדברים שמוסיפים צבע לחיינו
וללחינו.

בואו נתאחד סביב כל הטוב שיש בנו
הוא לא מעט, ונחשוב כולנו וכל אחד
לעצמו, איך אנו מגיעים ליובל ה-100
של אם הקבוצות הדתיות בראש
מורם ובגאות יחידה.

דני הרץ

כולנו חושבים אותו דבר. מעגלי השיח
שקיימנו בעבר, הסתיימו תמיד
בתחושה של יחסים טובים יותר,
הכרות קרובה יותר וקבלה טובה יותר
של האחר, שלא חושב בדיוק כמוני.

זו העת לשאול את עצמנו: איזה
קיבוץ אנחנו רוצים להעביר לדור
הבא? קיבוץ המגשים בחיי יום-יום
את ערכי תורה ועבודה ומושתת על
ערכי רעות ואחוה, קיבוץ אשר חי
למען רווחת תושביו אבל לא רק, או
חלילה קיבוץ אחר.

בטוח אני, שנגלה שכולנו רוצים את
טובתו – טובתנו, של בית קבוצת יבנה.

בואו נראה איך ממשיכים את המקום
הזה על הרצף ההיסטורי: ונבנה את
העתיד על רקע העבר וההווה שלנו
וכמעט הכל תלוי בנו.

לימוד פרשת "אמור"

"להרבות במעשים טובים" עם אייל זנה

בשעה 17:30 בבית המדרש

מחכים לכם - צוותי החינוך!

שיעורו של אייל זנה בנושא:

"סיור בפרקי אבות

עם ר' חיים מוולוז'ין"

הלימוד יתקיים ב"ה בשבת פרשת

"אמור" בקומת הביניים של בית

הכנסת בשעה 16:45

בואו בשמחה! **ו.ד.ת**

ברכות לבני ובנות ה-70 וה-80 – יהודה מרוז

כמידי שנה אנחנו מאטים לרגע את מהלך חיינו כאן, כדי להוקיר במילים, בתמונות, ובעיקר ברחשי לב כולנו, להאיר לרגע קט את היושבים מולנו. היישירו מבט מולם. מחוייכים קמעא, קורנים מאושר בזוית העין, מפוייסיים, חיים בשלמות עם המפעל הגדול שהם חלק ממנו. שלולא כל אחד מהם ותרומתו הייחודית, קרוב לודאי שהיינו נראים אחרת. כל אחת ואחד מהיושבים על הבמה בערב זה, זמזם לעצמו לפחות פעם אחת, פה נקים את מפעלנו. שלושה יובלות, שבעים וחמש שנה אנחנו כאן כבר על המפה..., ואתם רשאים בדין להיות הערב נציגינו ולשחרר קורטוב של אנת גאוה במה שאנחנו מצליחים להחזיק בעשר אצבעות. אז בואו ונתחיל כי מחר יום חדש, והחגיגה תגמר, וצריך להמשיך בכל הכוח. להסכמה לבנייה עדיין לא הגענו, אבל צוות בנייה כבר נבחר ותיכף נפרט את סגולותיו.

נְצִימָה דָּוִד אַרְיָה

במלאת לה שבעים. לצערנו נפקד מקומה מהבמה אבל רוחה איתנו הערב. כשמה כן היא, נעימה על הבריות, מצליחה להשרות על סביבתה לאורך כל השנים רוח מיוחדת של חוכמת חיים, עין טובה ולב מלא בכוונות טובות. תמיד מצליחה לאמר את המילה הנכונה ברגע המתאים. פרחים בכלל עושים לה טוב על הנשמה. כעת אנחנו בעונת האביב וזוכים לשפע העונתי של פריחת האפונה הריחנית שאבא אשר ז"ל, גנן הגננים, זרע במרחבים. מי שלא ראה אותה קוטפת זר צבעוני של האפונה ומביאה אותו לחברה לא ראה מאור פנים מימיו. ולא נשכח את העגלה הניצחית שהיא מצליחה להכניס לתוכה את הקיבוץ המיוחד שלה ולגרור אותו לכל מקום על כל צרה שלא תהיה.

אַרְיָאָה דְּיִטְוֹר

במלאת לו שבעים. אריאל הוא מבכירי בניה של מה שהיתה פעם האצולה האיטלקית היבנאית. מאלו שדיברו מהר עם הרבה תנועות ידיים. הקבוצה הקטנה הזו השאירה חותם של תרבות על חיי הקבוצה מול האפרוריות של שלטון הייקים. כבנו של מורה למלאכה, היה ברור לו שפניו לנגרות. ככזה הוא התחיל כשוליה ועד מהרה היה שותף מלא במה שהיתה פעם אימפריית הנגריה. ומשזו צמצמה את היקף פעילותה, היה זה אך טבעי שהוא יגייס את מלוא טוב ליבו, ויש לו מזה בשפע, כדי לתת שירות לחברים בתחום שהוא כל כך טוב בו. אז תמשיך לתקן בדרכך המיוחדת את מה שאנחנו מקלקלים לפעמים מהר מדי.

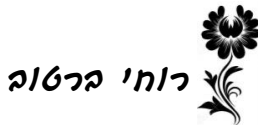

במלאת לו שבעים. בואו נגיד את האמת כבר מההתחלה, דני הוא נסיך מקומי, יוצא חלציהם של אילזה ורודי הרץ, שהם, עם קבוצה מצומצמת, מזוהים יותר מכל עם יציקת המסד שהתחיל בבצנרוד, עבר לרודגס ומשם לקבוצת יבנה. אתה רואה את דני ואתה רואה את רודי, בלי המקטרת, כמעט משוכפלים, עם השפם, מידת גוף מדיום אבל רוח אקסטרא לארגי. דני הוא ממשיך השושלת הבכירה שמצליחה כבר דורות לטפח רפת לתפארת מדינה ישראל, לא פעם כנגד כל הסיכויים. גם כמזכיר פנים הוא מצליח להטביע חותם כחבר ההולך עם האמת הקיבוצית הקלאסית, שמצליחה להתאים את עצמה לזמנים משתנים. ומה מתאים לו כעת יותר, להיות מופקד על המורשת שלנו, לגשר בין העבר להווה, לנסות ולממש את האימרה שאין עתיד ללא עבר.

במלאת לו שבעים. מחברי הגרעין האמריקאי שקשר את גורלו עם מדינת ישראל וקבוצת יבנה לפני למעלה מארבעים שנה. על תרומת הגרעין כבר דובר רבות, ובעיקר על עיבוי השורות בשנים של התפתחות מואצת של הקיבוץ. הם השמיעו קול קצת אחר, לא לגמרי ישראלי, אבל מאוד פטריוטי וקצת שונה מהמובן מאליו. כאן מתבלט אלכס בקולו המיוחד גם בבית הכנסת. אמרת שליחות ציבור, חזנות רחמנא ליצלן, אז אמרת אלכס באותה נשימה. בתור שכזה הוא משקיע מאמצים בהעמדת דור חדש של שליחי ציבור. ועוד לא הזכרנו את עיסוקו המדעי בתברואה, אימתם של זבובים ויתושים קיבוצניקים, ואת יכולתו כי רבה בכיבוי שריפות, שחשובה במקום שמדי פעם מתלהטות בו רוחות. ובטיחות, שנשאר שלמים ובריאים לאורך שנים.

במלאת לה שבעים שנה. החברה שמאז שהגיעה אלינו מארה"ב לא מפסיקה לרוץ. שכזאת היא, בעלת מנוע פנימי שדוחף אותה קדימה, להשיג ולהספיק כמה שיותר. כמה וכמה דורות של ילדים חבים לה תודה על מסירות אין קץ בטיפול בהם, בחינוך לערכים, בהקניית בסיס איתן לקראת חייהם הבוגרים.

היא, ולא אחרת, היתה ועודנה המנוע הבלתי נלאה של צעד קדימה שהתחלף בקייטנות איל"ן עד עצם היום הזה. איזה רוח יש לרוחי. היא ההוגה והמבצעת בנאמנות את עוגות החתונות, שהן פתיחות מתוקות לחיים משותפים. ומשק ילדים הוא הקריירה שלה לעת הזו. עולה על הקלנועית, קושרת אליו את הכלב שלא יעשה שטויות בדרך, וקדימה לעבודה. כאן היא מוצאת סיפוק מלא בטיפול בבעלי החיים. כאז כן עתה, מטיפול לטיפול כוחה עולה ועולה.

במלאת לו שבעים שנה. הרביעי מכיתת עליס היושב על במה זו הערב. מאז ומתמיד מגלם יואב ביום יום את הסיסמה תורה ועבודה. זה לא יחזור כל זה כבר איננו, נכתב על אימפריית לול יבנה, שבימיה הגדולים שאבה אליה כל נער חיזור, ואגדות ואמת נקשרו בערבוביא לכרובולות התרנגולות. ויואב יושב בקצה הפירמידה, מפתח ומטפח, מוסיף מזון, מוריד תאורה, מערבב מים, שהרי את הזן יש לשבח ולהיטיב בהטלה. מחקריו בטיפול העופות נחשבים לפורצי גבולות. גם היום, על זרי התהילה, הוא רכון יום ולילה על מחקריו שלא נותנים לו מנוח.

תדיר הוא ניצב אחרי ספר התורה ומפליא בקריאה מדויקת, שנים הוא מעורב ביציקת תכנים בבית הכנסת ובעיצוב חיינו הדתיים והרוחניים. ובנימה אישית, תמשיך להוציא את הקוצים מהדשאים. קוצים, כמו קוצים, הם קוצים בשבילנו. מי צריך אותם.

אסתר ק"ת אר"ה

במלאת לה שמונים. יחד עם מיכה שלה, מדור הבנים הראשונים של קבוצת יבנה, הצליחה הצעירה מתל אביב, שהיתה פעם בסך הכל העיר העברית הראשונה, להקים משפחה לתפארת בלב העציונים. התחילה כאן כעובדת בגד"ש. זכורה משם מסירותה לאדמה ולצומח, כמו מפגש לא נעים עם נחש ארסי שכמעט קיפד את חייה. אסתר נעדרה מהבית והמשפחה המתרחבת לעיתים קרובות, הרבה מעבר לשעות העבודה המקובלות.

אסתר שייכת לקבוצת נשים מקומית, מצומצמת, שנטלה עליה תפקידי ניהול בכירים, לפני שנים רבות, ללא משוא ונחיתות: אחריות להתיישבות הצעירה בקבה"ד, ניהול מדגריית יפה הוד ובמחלקת השיווק במדגרה. בכל מקום ביד רמה ובהצלחה גדולה. מאחלים לך שתנצלי את כישוריך בהמשך הדרך.

יצקה וכאן

במלאת לו שבעים. צבר מבטן ומלידה שהתגלגל לקנדה הרחוקה ומשם חזר בוגר ובשל כדי להקים בית נאמן במדינת ישראל. על הדרך הצטרף באופן לא רישמי לגרעין האמריקאי. בראשית דרכו עבד במטע בימיו הגדולים. משם, במשך עשרות שנים, הוא יושב מול מה שהיה פעם הר של ניירות והתחלף עם השנים למסך המחשב, מתמודד בהצלחה מול מספרים אינסופיים, מוודא כמנהל חשבונות וכגזבר שכל השקלים סדורים במקומם, שכל הכנסה והוצאה נרשמת כדת וכדין לפי מיטב המסורת הייקית.

אחרי יום עבודה מוצא לו כוחות נפש מחודשים כדי לצלול לעולם הגמרא אצל השכנים בכרם יבנה. אכן הגשמה נאה של תורה ועבודה. יחד עם מרים שלו חובקים לעת הזו 27 נכדים. כן ירבו והרבה נחת.

מִיכָה בֵּית אַרְיָה

אַרְיָה הַקֶּהֶל

במלאת לו שמונים. עוד נסיד מקומי, בנם של רות ודוד ז"ל, מראשוני המייסדים. מעולם לא היה ממש בראש, אבל הראש המתימטי שלו, חריפות השכל, תמיד הוליד ומוליד אותו לאן שיפנה. הוא חוקר, הוא לומד ללא הרף, הוא סקרן מילדות. מתחת לרעמת השיער הלבן חבויה כמות מכובדת של תאים אפורים, שלא כהים עם הזמן. הם מאפשרים לו לשמור על חדות המחשבה. יש לך שאלה בענייני כוכבים, בלוח השנה, בתרכובת חומר מסויים, אל מיכה פנית- בתשובה כהלכתה נענית.

אז לא היה מתאים ממנו אי אז בשנות השישים והשבעים במאה הקודמת להכניס אוטומציה להשקייה במטעים. והיום, אחרי שהשלים פרק מכובד בניהול הייצור בשעונים, הוא מוצא הנאה ותועלת בהוראה פרטנית לתלמידים שדורשים תיגבור וחיזוק במה שמיכה נולד איתו ובו הוא הכי טוב.

במלאת לו שמונים. אחד הסימנים הבולטים לותיקותנו על הקרקע היא ישיבתם על במה מכובדת זו של ראשוני ילדי קבוצת רודגס הצעירה שעברו למקום הזה יחד עם הוריהם. ואריה, עם רעמת השיער לראשו, בנם של גיטל וגצל זכרונם לברכה, הוא רק אחד מהם. אל תטעו בו. הוא עדיין פעיל מאוד בהוראה פרטנית במתמטיקה לתלמידים, שמסגרת הכיתה לא מתאימה להם וזוכה להצלחות והערכות מכל הכיוונים.

לאריה, מסגר בעל ידי זהב, יד ורגל בהקמת רפתות, מתבנים, והגג של סוכות מעל למשטח נזקף גם הוא לזכותו. למרות שעזב את יבנה, יבנה מעולם לא עזבה אותו. תוך שהוא מפתח בחוץ קריירה חינוכית מזהירה, הוא תמיד שמר על קשרים עם יבנה מכורתו. מסירות, צניעות ויסודיות היו ועודן אבני הדרך בכל אשר יפנה. משמיים, עם צער בלב, אריה חזר אלינו ויחד עם חנה זכו להקים בית חדש אצלנו. נסגר המעגל.

מלכה הקשר

במלאת לה שמונים. שמונים שמונים אבל במיטבה ונחשבת לצעירי גרעין עציון. לב טוב לה למלכה שמוליד אותה תדיר אל הזקן, אל החלשה, לבקר את חברינו הנמצאים בבית סביון. מתעניינת, סועדת, מביאה מעט אור לאלו שכל כך זקוקים לו.

שנים רבות ניהלה ביד רמה וברגישות את מזכירות המשרד ואת המזכירות הטכנית. אצלה זכינו כולנו תמיד למאור פנים, לכוונה שלמה לתת את המענה הטוב ביותר. לא לוותר, ללכת עד הסוף ולתת את התחושה שהלב הוא המכוון את דרכה.

גם היום, כבעבר, מלכה מוצאת לעצמה את הזמן למען הנפש כדי לעסוק במלאכת יד. קירות ביתה הם מימוש הפסוק "ידיה שלחה בכישור וכפיה תמכו פלך" מתוך אשת חיל.

צעירה אמרנו. איך יודעים אצלנו? לפי האופניים והקלנועית. מלכה, תמשיכי להיות מלכת הרוכבות על האופניים. עוד נכוננו לך שנים טובות על שני גלגלים.

תמרה אלס

במלאת לה שמונים. מזוהה עם גרעין עציון שמכב על הבמה. חברה ששמה ללעג את הגיל. בכל אשר תפנה אצה רצה כדי להספיק עוד ועוד, כאילו אין מחר. הטיפול בתינוקות הפך עם השנים לעסק משפחתי. את האחריות והניהול ברכים שזה עתה נולדו היא ירשה מדודה מרים, לא לפני שרכשה השכלה בתחום. דורות של תינוקות ואמהות חבות לה את העלייה היפה במשקל, בטביעת אצבעות מקצועית שהותירה בתינוקות, בעצה טובה.

תמרה פותחת בקריירה שנייה במחסן הבגדים, בקומה בי"ת השמורה לייצור מוצרי טכסטיל. לכאן היא מביאה את כשרון היצירה הטבוע בה מבטן ומלידה ומפליאה ביגיע כפיה. בקצב הזה היא רחוקה מלפרוש לביתה.

אם ורעיה, סבתא למופת. מאחלים לך ולמשפחתך האוהבת בריאות ושנים של עשייה מבורכת. צעירה לנצח ולנצח.

אימא בת 90

נאמר בטקס לחנה טסלר בת ה-90

בקולה הרעימה: "על כל ילד להנביט, ולגדל את השעועית עד קבלת פרי."
 כך המשיכה והמשיכה עברה בין השולחנות, נתנה עצות והנחיות. לפתע הגיעה לשולחני, קפאה על מקומה, עצרה את שטף דיבורה, הניפה את ידה בביטול, ונבחה: "ממך לא יצא כלום!"
 וזרקה לי רק אי אלו גרגירי שעועית. (בוודאי התכוונה שמהשעועית לא יצא

כלום, חשבתי לעצמי). המשיכה ואמרה: "ככל שתצמיחו יותר גרגירים, תקבלו יותר נקודות. התלמיד שיצבור את מירב

הנקודות יקבל פרס."
 צלצול הפעמון קטע את דבריה. זרקתי את הגרגירים לילקוטי הדליל, ועד מהרה הם נשכחו מליבי כליל.
 אני זוכר זה היה ערב אביבי נעים. אימא, את קראת לי וקולך היה שונה. אחזת בידי, והובלת אותי לאדן החלון.

לא אספר היום על קיגל, וגם לא על עוגה הפוכה על בקבוק, לא אספר על נתינה מכל הלב, וגם לא על האכפתיות ללא גבול. לא אזכיר אפילו ברמז, על תחביבים, סריגה, או שרשראות חרוזים. לא אגלה על בקיאות בתנ"ך. ולא אספר על גבינות ונעליים, זה לא שייך.

אספר על זיכרון שניצר לי בילדות.

אל דאגה זה יהיה בקיצור. זיכרון שהיום אני מבין שהוא מגולל בקרבו בעצם את כל הסיפור.

קראו לי 'תלמיד לא יוצלח' והמורים מזמן הרימו ידיים ועברו לדבר אליי בשפת הגוף. כבר לא בדקו לי מבחנים, רק רשמו לי ציונים שהסתיימו באות קוף. יום אחד המורה לטבע נכנסה לכיתה והחלה עוברת בין השולחנות וחילקה לכל תלמיד עשרה גרגירי שעועית.

המורה לטבע נכנסה לכיתה נעמדה על
סף הדלת, וידה על פיה בתדהמה
מוחלטת.

בצעד מדוד הגיע אלי וספרה בשקט,
רק שפתיה נעו :

אחד, שניים, שלושה, ... שישה צמחי
שעועית גבוהים וזקופים, והעיקר
גאים.

ותרמילים ירוקים תלויים בצידם.

באצבע עבה היא הצביעה על

הצמחייה, וכל מה שיצא מפיה: "איך
זה יתכן...?"

על קצה לשוני היו כמה מילים: "לגדל
שעועית צריך הרבה חום ואהבה."

אך אני רק שתקתי,
מביט בעיניים
חודרות, לתוך עיניה.

אני לא מסכים עם

הקלישאה: ש"אימא יש רק אחת."

את לא רק האימא של ששת גרגירי
השעועית.

בעזרתך לזולת, בנתינה שלך ללא

תנאי, יש אימא נוספת לכל בית

קבוצת יבנה.

זו אימא שהמורה לטבע נתנה לה ציון

עשר. זו אימא שלי, חנה טסלר.

שמוליק טסלר

על צלוחית קטנה נחו להם שישה
גרגירי שעועית,

עטופים בצמר גפן בתהליך מתקדם
של נביטה.

חשתי חמימות עוטפת אותי, רכות
ואהבת אם ללא פשרות.

לא חסכת מאמצים, האמנת בנו

ועטפת אותנו כגרגירי שעועית בצמר
גפן.

לאחר מספר שבועות הגרגירים

הצמיחו גבעולים ועלים ירוקים.

בזכותך ובזכות אבא שלךגע לא

הרמתם ידיים, ולא שפטתם לחומרה

גרגיר 'לא יוצלח'. השקיטם ונתתם

את כול כולכם, לגידול ששת

הגרגירים. ששת ילדכם.

למרות הקשיים, קראתם לזה

אתגרים.

אימא היה חשוב לך לחוות את כל

שלבי הגידול,

אותם שלבים שבילדותך לא קיבלת.

את ואחותך נאלצתם להבשיל

ולהתבגר תוך זמן קצר.

כל ששת הגרגירים צמחו והוציאו פרח

ונתנו פרי, ועוד פרי, עוד נכד ועוד נין.

מהם את נהנית עד היום.

דברים מטקס הזיכרון

יום הזיכרון תשע"ו - טקס הזיכרון בבית העלמין בקבוצת יבנה

באוטובוסים לקרובי משפחה, ביקורים אינסופיים במוזיאונים, טיולים ברחבי הקיבוץ.

זוכרת את עצמי מתבגרת ומתחילה להתחקות על עקבותיו של אבא: לומדת בבית הספר בקיבוץ שבו למד, מחפשת איך להרגיש קרוב. ואני בתיכון, מתמיינת לקורס מדריכות חי"ר והמחנך שלי ביי"ב מנסה למנוע ממני להתגייס למקום ש"איננו מוגן". אבל אני מתעקשת, רוצה להידמות, להיראות כמו, כמו התמונה שיש לכולם: עם הכומתה, והמדים, ודרגות הקצונה וכנפי הצניחה.

וכשאני משיגה כל מה שרציתי, אין גאה ממני.

אומרים שאני הכי דומה לאבא מכל הילדים.... עם התלתלים, הנמשים, גוון העור הבהיר יחסית לשאר.

את אבא לא ממש הכרתי, אך מהסיפורים ועם השנים למדתי שיש הרבה תכונות משותפות לי ולו: המוזיקליות, הגנים הספורטיביים, יכולות הניווט בכל מקום ובכל זמן.

אבל בעצם אני לא זוכרת שום דבר.... את המעט שזכרתי אז, דאגו לרשום כדי שלא אשכח, ובעצם הזיכרון שלי מאבא מסתכם היום במעט שברי תמונות.

קיבוץ. גן ילדים. לינה משותפת. בוקר. בחלק החיצוני של הדלת תלוי דף וכל הילדים מתעניינים מה כתוב בו, המבוגרים שחולפים בצורה לא שגרתית בגן באותו בוקר, מתחמקים בקושי מלענות בפנים מוזרות.

חנה הגננת מגיעה ולוקחת אותי לחדר, למיטה שלי. ושואלת מה סיפרתי לה על המילואים של אבא, ואני בהתלהבות מזכירה את עבודת היצירה שהכנו לו כי ביום רביעי הוא יחזור מהמילואים. "אבא לא יחזור" - אלו המילים האחרונות שאני זוכרת מהשיחה הזו....

זוכרת את אותו בוקר, כשסיפרו לי שבפתק על הדלת ביקשו מההורים לא לספר לילדים דבר עד שקרן תדע, את דוד שלי בוכה בבית של ההורים, זוכרת שלקחו אותנו לשחק בזמן הלוויה.

זוכרת את הריכוז בגן, כשהגננת שואלת את הילדים: "מי לדעתכם יותר מסכן, קרן או אתם?" ואת כל הילדים עונים: "אנחנו....".

זוכרת את עצמי מניחה את הראש על הברכיים של אבא בזמן שהוא מנגן בתזמורת של יבנה באמצע חתונה ברמת השרון, זוכרת ממתק מחכה בנעל כשאני מתעוררת משנת הלילה בגן.

זוכרת ילדות רגילה, ככל הילדים, עם אמא שמתאמצת שלא יחסר דבר: נסיעות

בשירו "חלומות שמורים" כותב אהוד מנור :

אי שם עמוק בתוך תוכנו
טמונים קולות וזיכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
ספרי פלאים ומנגינות .

כל זיכרונות ימים ימימה
החלומות הראשונים
וכל מילה של אבא אמא
שנאמרה לפני שנים .
ולפעמים שריד של ריח
או צליל מוכר או קצה מילה
משיב אליך גן פורח
מחזיר אל קו ההתחלה ...

עם השנים למדתי להעריך כל זיכרון, מילה,
ריח, צליל.

וכמו בכל שנה, ערב יום הזיכרון, מתכנסים
כאן כולנו לזכור: חברי הקיבוץ, אלה שהיו
ובאים לקחת חלק, משפחות מורחבות
וחברים.

השנים עושות את שלהן, וחילופי הדורות
מורגשים, פחות "הורים של", הרבה יותר
"אחיינים של" ואת תפקידנו בתור ילדים
שמשחקים בין המצבות ומעבירים אבני
זיכרון מקברו של חלל אחד לאחר, תופסים
היום ילדינו...

אבא שרה אני לך ,
על שיום אחד
קמת ותלך .
אימא זה השיר הוא לך ,
על ימי לכתך
אחרי אבי לכאן .

שמש בא אל החלון ,
ענף ירוק מלילה נעור ,
וילד שפקח עיניו לתכלת
כאן בארץ אל ,
בצל כרמל ,
ליד הנחל.

יהי זכר הנופלים ברוך!

קרן [אשר] מינסטר
בתם של ידידיה ז"ל ושוש אשר
ידידיה נפל בעת מילוי תפקידו
בכ"ד בחשוון תשמ"ג
בן 30 בנופלו

למתבגרת שלי

ואז ביום אחר,
אני מגלה כמה אני, למרות הכל
אוהבת יותר ויותר.
ופתאום מתגלה
רובד נוסף
של עזרה, חמלה וסלפי משותף.

ובלילה שאני לצדך לישון הולכת,
שתינו יודעות שאין עוד אחרת.
שאין לך תחליף, לטוב ולרע
ומוטב שנלמד את הדרך הנכונה.

בבקשה, רק תדעי
זה לא רע להתבגר,
קצת יותר להירגע
קצת יותר להישמר
ולמען השם, אל תשכחי-
נשמה,

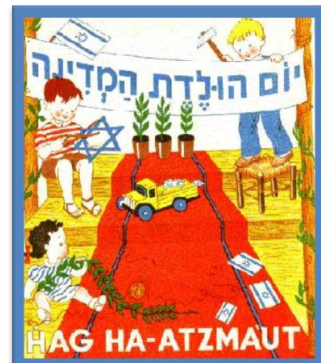
את מבוגרת ממני
ואת מדינה

למתבגרת שלי,
בהתחלה, כשהיית עוד קטנה
הכל היה תמים ומתוק נורא.
כל טעות היתה נסלחת
כל שטות היתה נשכחת.

ואז הגיע גיל ההתבגרות.
ועניינים קצת יצאו מפרופורציה.
פתאום כל הערה,
גם של חברה
הפכה לעניין איום ונורא.
ואם רמזו רמיזה
על דברים שחרגו משגרה,
הפכת את עורך והכרזת מלחמה.
כל גערה- התפרצות
כל נזיפה- הסתגרות.

לפעמים, אני קמה בבוקר
מתקשה להכיר
מחפשת את התמימות והשקט,
נתקלת בקיר.

פוסט שכתבה נעמה ספראי כהן
לכבוד יום העצמאות

פרידל גור אריה ז"ל

דברים שנאמרו ע"י הנכדה, מילכה מרגלית, ברחבת ההספדים

סבתא יקרה שלי,

לפני שבועיים, כמה ימים לפני ליל הסדר באתי לבקר, בסוף פגישתנו חיבקתי אותך ואמרתי לך "סבתא אני אוהבת אותך", אורו עינייך, חייכת ואמרתי שסיפור האהבה בינינו התחיל מזמן, כי אני התחלתי את חיי פה אצלך ביבנה. ואכן סבתא היה בינינו רומן גדול, את ימיי כתינוקת רכה איני יכולה לזכור אבל רגעים רבים ומתוקים אחרים אני זוכרת היטב.

הפודינג שהיו מחלקים בחדר אוכל לארוחת ערב ובכל פעם שהיית מציעה "רוצה קצת" ואני מנימוס הייתי משיבה, "כן סבתא רק קצת" וטראח הינה כל תכולת הקופסא אצלי בקערית. זו רק דוגמא קטנה לכך שהאכלתנו הייתה ערך עליון אצלך וחלק בלתי נפרד מדמותך.

בשנות התבגרותי התברכתי בפצעונים שקישטו את פני, ומכיוון שהייתה סברה כי הגורם לכך הוא שוקולד, באותה תקופה התנזרתי מאכילתו. אותך העניין ציער מאד, שהרי נהגת לפנק אותי בשוקולד מריר בכל ביקור, ועל דעת עצמך החלטת שמרשמלו יהיה תחליף הולם לפינוק המתוק. הפצעונים ב"ה כבר התחלפו במדי צבא, בדיאטה לקראת החתונה, בבחילות

של היריון, ובהתרוצצות אחר ילדיי. אבל את חבילת המרשמלו הקבועה המשכת לקנות לכבודי בהתמדה מעוררת הערצה. בשנות לימודי בפנימייה פה ביבנה, כל יום בחמישה לארבע הייתי שמה פעמי לכיוון ביתכם, היינו עומדות במטבח ומכינות קפה ואז מתיישבות מול הטלוויזיה יחד לראות "היפים והאמיצים". שתינו הינו מחכות בכיליון עיניים לבילוי היומי שלנו, בו היינו מתעדכנות בהתפתחויות הסדרה, אבל גם מדברות על הכל: על לימודי, על המשפחה, על המצב בארץ.

בשנים אלו בהן הייתה לי הזכות לפגוש אותך יום יום ולבלות איתך זמן איכות למדתי להכיר סבתא נהדרת, אישה חכמה ורגישה, מכילה, בעלת דעה בכל דבר ועניין, שקולה בדעותיך ובמעשייך, מתוכננת, דייקנית, חסונה ואיתנה, אך גם רכה ותומכת.

וכזו היית סבתא, אישה אמיצה שעוד כנערה צעירה, בת בכורה מבין 17 ילדים, קמת והלכת מבית הוריך שבגרמניה ובחרת לך בחיים פה בארץ, בדרך חיים אותה את חשבת לנכונה וראויה לאור התפתחויות ואתגרי התקופה.

בגיל בו הכל עוד מבולבל ולא ברור, את ידעת בדיוק לאן פניך מועדות. איזה כוח

דרוש לעזוב את הבית בו גדלת, ללכת לארץ זרה ושונה ולבחור באורח חיים מהפכני ושונה מזה עליו התחנכת?

והחיים פה לא היו קלים, המלחמות, המחלות, המחסור בשנים הראשונות, גידול שישה ילדים, ומאוחר יותר קשיים רבים והקשה מכל - אובדנו של אלילה' שלך מוקדם מידי ובאופן כה אכזר.

אבל את כל אלו נשאת בגאון, מעולם לא נשברת, תמיד שמרת על גו זקוף, על איפוק, על שליטה. בצנעה ובאמונה בה' המשכת לדאוג לצרכי המשפחה במרץ. תמיד זוכרת את כולם, ומתעניינת בכולם. לא מפספסת תאריכים חשובים, לא שוכחת להתקשר או להשאיר "שדר" במקרה הצורך.

תמיד אמרתי לך שלו היית גדלה בדור שלי, דור שקיבל את מדינת ישראל כעובדה קיימת, דור שהחיים פה הם מובנים לו מאליהם, היית וודאי מגיעה רחוק. היית מנהלת דגולה, או גנרלית חשובה, והיית מנצלת את התכונות המדהימות האלה שלך. ולא בכדי סבתא -בנייד, בנוטייד, נכדייד, נכדותייד, ונינייד הרבים עושים כל אחד חיל בתחומו, לכולנו היה לאן לשאת עיניים.

לי באופן אישי היית ותשארי השראה ענקית, השראה לכוחות ולהתמודדות, לשליטה, לאופטימיות, לחוסן. היית לי עוגן, מקום מסתור מהקושי שבחוץ, שיחה

איתך הייתה עוד אוויר לנשימה ברגע שזו קצרה. ולא סתם אני לא נושמת מאז הבוקר.

יש משפט שפעם אמרת לי ואני מצטטת אותו לא מעט, "לכל דבר יש מקום בבית" היית אומרת במבטא היקי המוכר. ובאמת משפט זה מבטא מאד את הסדר, הפשטות והדייקנות היקיים שכל כך אפיינו אותך, אבל בעיני הוא מבטא גם משהו עמוק יותר: סדר של חיים, בהם לכל דבר יש זמן מתאים ומקום מתאים.

וכמו שחיית כאן, כך גם הלכת, בזמן ובדרך שהתאימו לך. לא הסכמת לסבול, להיות תלויה באדם, או במכונה, והיית בשליטה עד רגעייך האחרונים. ועל כך סבתא אני גאה בך מאד. לפני יומיים אמרת לי "מילילה", אני שבר כלי" ובאמת החלטת ששבר כלי את - לא - תהיי. וכשאת מחליטה את מבצעת.

גם את זמנך ללכת בחרת בדיוק מוחלט, כ"ח ניסן - כוח, תאריך שמבטא את הכוחות העצומים שהיו בך, הכוחות שנתת תמיד לי, לכולנו.

ועכשיו סבתוש נאלץ להסתפק בכוחות שתשלחי לנו מלמעלה. אני מתעודדת ומתמלאת תקווה מהעובדה שאת עולה למעלה לסדר משם את העניינים ולשלוח לנו ברכה ורפואה, בע"ה. חשבנו שסבא אשר ז"ל יעשה קצת סדר, אבל הוא בטח מתעכב על יופיים של הפרחים, או נהנה

אוי סבתוש שלי, איזה חלק ענק ועצום ממני הולך איתך היום. אני לא רק נפרדת מסבתא מדהימה, אלא גם מפיסה מהביטחון שיש לי פה בעולם הזה, מעוגן יציב, מחלק גדול בנוף ילדותי, ומחברתי הטובה ביותר. היי שלום סבתא, אני אוהבת אותך.

נכדתך - מילי שלך

ממנגינה יפה. הוא תמיד חיכה לך שתקדמי את הדברים. סבתא, חיות חיים שלמים וארוכים, הקמת ב"ה משפחה גדולה ומפוארת, זכית לראות נכדים ונינים רבים גדלים. הספקת לדעת שרועי הולך להתחתן עם שרי שלנו, נהנית מאוריה מכבב בליל הסדר ואפילו לביא החליט שהוא מתחיל ללכת אצלך בחדר בליל יציאתנו לחירות. לכן בחרת לקום וללכת, שוב, ובפעם האחרונה. רק אתמול בקע קולה של חווה אלברשטיין מהרדיו והזכיר: "כשתמות משהו ממני ימות איתך"...

למשפחת גור אריה

משתתפים בצערכם על מות אמכם

שרה-פרידל ז"ל

מן השמים תנוחמו

בית קבוצת יבנה

לבית קבוצת יבנה

לכל העוסקים בצרכי ציבור באמונה ובעיקר לצוות בית סביון הנפלא אלפי תודות ותשבחות על הטיפול המסור, האוהב, והמקצועי

באמנו היקרה!

תודה על הכל - משפחת גור אריה

שולחנו של זאב

נושא חמישי – התייחסות כוללת רחבה וארוכת טווח לסוגיית הדיור העתידי ביבנה.

נושא שישי – שיפורי דיור לחברים שבכל מקרה ירצו להישאר בביתם הנוכחי.

בשלב ראשון, אנו מציעים לטפל רק בשאלת המיגון. ולבנות ממ"דים לבתי הקומתיים. אנחנו סבורים שעל כך יש הסכמה נרחבת ומציעים להתחיל בה. אנו מציעים ממ"ד של 10 מ"ר המספיק לצרכי מיגון, וגדול יותר מרוב החדרים הקיימים בבתינו.

לגבי הקוטג'ים הבלתי מורחבים, שעתיים כידוע נתון במחלוקת. הפתרון המוכר לנו, והמוצע, הוא בניית מיגון פנימי. יש בידינו פרטים טכניים ראשוניים לגבי פתרון זה. היישום שלו יהיה בהתאם למצב בשטח מבחינת תפוסת הדירות. נותרנו עם חמישה בתי קוטג' מורחבים, ללא מיגון. בשלב זה אין עדיין החלטה באשר לפתרון מיגון לדירות אלו. צריך להמשיך לחשוב על כך, בתיאום ושיתוף עם הדיירים. אפשר שתועדף האפשרות של מיגון פנימי כפתרון ביניים, ואפשר שצריך יהיה

לקראת האסיפה שתתקיים בעוד שבוע, מתפרסמת בלוח המודעות הצעת המזכירות להמשך תהליך הבנייה. נמנענו מלקיים אסיפה במוצאי שבת הקרובה כדי לאפשר קריאה ומחשבה. בפעם שעברה, הדיון היה על תכניות כוללות שהיו בהן פתרונות לכל הבעיות. היו דעות שסברו שאין צורך לעסוק בפתרונות ארוכי טווח, אלא להתמקד בבעיות השעה, שכן החיים זורמים ותפישות משתנות. המזכירות עדיין סבורה שנכון יותר לעסוק בנושא בכללותו, על אף המורכבות. עם זאת הגענו למסקנה שנכון יותר יהיה לעסוק בנושא בשלבים. כאשר ניסינו לפרק את הנושא לגורמים הגדרנו מספר תחומים שדורשים התייחסות:

נושא אחד - שיפור האווירה שנוצרה בתהליך שעברנו, ויצירת הסכמה רחבה ככל שניתן.

נושא שני - פתרון לסוגיית המיגון, בהקדם האפשרי.

נושא שלישי - פתרונות דיור בטווח זמן סביר, למשפחות הצעירות הבאות בתור
נושא רביעי - פתרונות למשפחות שהמגורים בקומה שניה מהווה בעיה עבורן מבחינה פיזית.

לחכות לתוכנית הכוללת, שכן בבתים אלו גם בעיות נוספות שכבר צצו בעבר. ואולי נוכל ליישם גם בהם את פתרון הוספת הממ"ד.

אם נצליח לקבל החלטות לגבי המיגון. נעבור לעסוק בנושאים הנוספים שהוזכרו למעלה. האם הנושאים ה"קטנים" (דיור לצעירים, שיפורי דיור, וכדו') יידונו כל אחד בנפרד, או כחלק מטיפול בנושא הדיור במובנו הרחב? ימים יגידו... באופן כללי, גישתנו היא להגיע להסכמה על תכנית שתהיה מבוססת על החלופה המורחבת שהוכנה ע"י צוות הדיור, אבל תכלול מרכיבים מהתוכניות האחרות. כך שכל מי שיבחר לעבור לדיור חדש או להישאר בדיור הקיים, יוכל להרגיש בנח עם בחירתו, ומרבית צרכיו ורצונותיו יסופקו. כאמור מדובר על כיוון כללי שנראה לנו נכון, אך איננו עוסקים בכך כרגע. כמובן שלכל אחד מחברי המזכירות, כמו גם לשאר החברים, יש את הרעיונות שלו והדגשים שלו בהקשר הזה. תחושתנו היא שהקבוצה עדיין איננו בשל לדיון הכללי ולכן אנו סבורים שלא נכון לפתוח את הדיון בנושא כרגע. מאידך אין זה סוד שהנושא יעלה לדיון בעתיד.

במהלך הסיבוב הקודם של הדיונים, עלו ממתחים שהייתי מכנה אותם 'מגזריים'. עלתה תחושה שלעתים איננו תופשים את עצמנו כקבוצה מלוכדת אלא כאוסף מגזרים. לקראת דיון מחודש בנושא בנייה, אנו רואים חשיבות בקיום תהליך של שיח פנימי בנושא. אנחנו חושבים ששיח כזה צריך לחרוג מהתחום הצר של מטרים רבועים, עלויות כספיות וזכויות וותק, לדיבור על נושאים עמוקים ומשמעותיים יותר לעתיד המשותף שלנו כאן. אנחנו עדיין מתלבטים כיצד לעשות זאת אך לדעתנו זה נדרש כדי לשמור על הלכידות שלנו, גם אל מול חילוקי דעות משמעותיים שאולי עוד נכון לנו בעתיד (ומי ייתן ואתבדה).

איננו מציעים לדחות את נושא הדיון 'לאחרי החגים' אלא מוקדם יותר. אבל קודם כל צריך לצלוח את השלב הראשון המוצע. אנו לוקחים בחשבון שבנייה בשלבים ולא כמכלול אחד, עלולה, אולי, לעלות יותר. זה חלק ממחיר הדמוקרטיה.

אני כבר מתאר לעצמי חברים שיציעו סדר אחר של דיונים, קצב שונה מהמוצע, וכל מיני שינויים קטנים וגדולים. אני ממש מפציר בחברים לקבל

את הסדר המוצע ואת הקצב שאנו מציעים. כל בעלי הרעיונות צריכים לקחת בחשבון את האפשרות של 'תקיעת' התהליך ולשקול טוב ובאחריות, האם הם מוכנים ורוצים בכך.

מבחינה פורמאלית כל ההצעות שהיו קיימות בעבר לא התקבלו (ברוב הנדרש), ולכן בטלו. אין לנו החלטות קודמות שצריך לעמוד בהם. ועם זאת דבקה המזכירות בעמדתה שהחלטות בסדר גודל כזה, חייבות להתקבל ברוב מיוחס.

בינתיים, בתקופה שעברה מאז ההצבעות הקודמות, 'העולם לא מחכה לנו...' עלינו להתקדם בשני נושאים וכך אנו עושים. ראשית עלינו לטפל בנושא שינוי התב"ע שלנו, תוך התחשבות גם בצרכי הדיור העתידיים שלנו. שינוי תב"ע הוא תהליך

מורכב שלוקח שנים וצריך לטפל בו. התהליך השני שמתרחש הוא הערכת מצב לגבי משפחות צעירות שזכאותם לדיור-קבע מתקדמת, או כבר הגיעה. ועדת חברים אמורה להגדיר את הצרכים ולברר את המצב האישי של כל משפחה. כפי שנכתב בהתחלה. עדיין איננו יודעים האם הנושא של דיור לאותן משפחות יטופל לכשעצמו במנותק מתכניות עתידיות, או ישתלב בהן.

אנו מקווים שהשבועיים האחרונים, שהיו כל-כך טעונים ומרגשים עבור כולנו, מכיוונים שונים. יתרמו לכך שנשכיל להתייחס כולנו לנושא בפרופורציות הנכונות.

שבת שלום

בניית תקרת עץ במשטח

בהתאם לתוכנית העבודה שאושרה בתקציב 2016, ביום ראשון הקרוב תחל בניית תקרה מעץ במשטח. התקרה תשמש אותנו כסכך - עד בטיחותי בחג הסוכות (כדוגמת הסכך בפרגולה). צפי משך העבודה – כשבוע.

תודה לאבשלום טסלר ושחר באוסי על ניהול הפרוייקט.

ענמה סולטניק – מרכזת ענפי השירות

פתיחת עונת הרחצה בבריכה

ביום שישי, ה' בשבט 13.5.16, נפתח את עונת הרחצה בבריכה. שעות הרחצה מחולקים
בנפרד בתאי הדואר, אבל נדגיש, כמדי שנה, את הנקודות החשובות הבאות:

- ❖ אין להיכנס לבריכה בשעות שאינן מוגדרות כשעות הפתיחה.
- ❖ הרחצה ללא מציל - אסורה!
- ❖ ילדים עד כיתה ה' ייכנסו לבריכה הגדולה רק בהשגחת מבוגר אחראי.
- ❖ הכניסה לשטח הבריכה לאורחים – בליווי החבר המארח בלבד.

המצילה הקבועה בתחילת העונה תהיה ילנה, המוכרת לנו כמצילה מעונות קודמות (וגם
כמורה לשחייה). תחליף אותה בעת הצורך מצילה בשם רעות.

חברים הרוצים להזמין את הבריכה לאירועים פרטיים יכולים לעשות זאת באמצעות
ה'קהילנטי' או בפנייה לנחום או לחי"מ. יש לקרוא ולהקפיד ליישם את נוהל השימוש
בבריכה לאירועים פרטיים, שיינתן לכם. שימו לב שאירוח קבוצות מבחוץ (להבדיל
מאירוע משפחתי) מחייב אישור מראש של מזכיר פנים.

תודה לנחום ריין על העבודה הקשה והמרובה בכל הקשור להכנת הבריכה לעונת רחצה
נוספת, ועל הפעלתה לאורך כל העונה, וכן לכל מי שסייע בידו, איש איש בתחומו.
עונת שחייה נעימה ובטוחה לכולנו,

נעמה סולטניק – מרכזת ענפי השירות

ברכות

ברכות לך **שירה הקשר** עם חזרתך הביתה מפסק זמן.
שירה הצטרפה לצוות א'-ב' עד יציאתה ללימודים.
ברכות לך **מרים שמעון**, צאתך לשלום לתקופת פסק זמן.

מחבקים ואוהבים

ועדת צעירים

קפה ספרות מזמין את הציבור
להרצאתו של עו"ד דגן מיטב

בנושא ז' בוטינסקי ושטרן-השירה ככלי למאבק פוליטי"

ההרצאה תתקיים ביום שלישי
ט' אייר, 7.5, בשעה 20.30 בבית עקד.

חנה נחליאל
ו. תרבות

עו"ד דגן מיטב מרצה בנושאי מדיניות ציבורית ואקטואליה. בעל תואר ראשון ביחסים בין לאומיים, תואר נוסף במשפטים ותואר שני במדיניות ציבורית. בחייו האזרחיים עובד כיום בפרקליטות תל אביב. בעבר עבד במשרד החוץ, כקצין העיתונות בשגרירות ישראל בלונדון, ובכנסת, כעוזר הפרלמנטרי של יו"ר ועדת הפנים.

תנועה בתודה גדולה

תודה גדולה על התגייסותכם לארגון יום העיון, ואירוע הוקרה לנחמיה רפל - "והגדת לבנד", בחוה"מ פסח.

בזכותכם, חברי הקב"ד ואורחים נוספים נהנו מתוכן איכותי ומעניין ומאירוח מופתי.

נוכחנו שוב ביכולות הביצוע המרשימות של קבוצת יבנה, בהפקה והרמת אירועים, והרגשנו בבית בקרב המשפחה המורחבת של הקב"ד.

הערכתנו ותודתנו לכל אלה שעמלו, סחבו, ניקו, סידרו תפעלו ופינו הכל בסוף האירוע, ולמי שהשתתפו בדרכים שונות.

תודה מיוחדת לנירית אפרתי ועדו עפרוני שניצחו על המלאכה, במסירות, בחן, בשכל ובטוב טעם.

בתום תקופה משמעותית, אנו מודים גם על 'תרומת' נחמיה - לתפקיד מזכ"ל התנועה והמנהיג המוביל שלה למשך למעלה משמונה שנים. אין ספק שזו היתה תקופה חשובה שבה התנועה התקדמה והתפתחה בזכות נחמיה והובלתו.

על כל אלה - תודה והוקרה

אמיתי וחברי המזכירות הפעילה

לוח הודעות

מרפאה

אחות תורנית בשבת פרשת "אמור" – אילה עמיר

שעות קבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הבא:

יום א' 17:30-14:30

יום ב' 16:00-14:30

יום ג' 13:00-09:30

יום ה' 09:00-08:00 ומ-14:30-15:30

✓ **התרמת דם** תתקיים, ביום שלישי ט' באייר, 17 במאי, בין השעות 16:30-22:00 במשטח חדר האוכל. כל מי שיכול מוזמן לבא ולתרום. תרומת דם מצילת חיים!!

העמותה למען החבר הוותיק חבל יבנה-מדרשת ח"י

✓ יום ראשון ז' אייר תשע"ו, 15/5/16 לא יתקיים חוג תנ"כ עם חנה לבל

✓ יום שני ח' אייר תשע"ו, 16/5/16 10:15 "עד הלום" - דוד אלבדה

✓ ההרשמה נמשכת לסיור לקרית ענבים עם **אלידע בר-שאול**

צוות העמותה!

תערוכות

ביום שני ח' באייר, 16.5 – **בח"א דרומי**, מכירת נעליים וסנדלים "איציק" מ-16:00 עד 19:00

ביום רביעי י' באייר, 18.5 – **בח"א דרומי**, מכירת נעלי גזית (עודפים – נשים ונערות) מ-16:00 עד 19:00

ביום ראשון כ"א באייר, 29.5 – **במחסן בגדים**, מכירת בגדי נשים (קולקציית קיץ) מ-17:00 עד 19:00

ביום ראשון כ"ח באייר, 5.6 – **במחסן בגדים**, מכירת בגדי ים וספורט מ-16:00 עד 19:00

עדכון כתובות

שרה ומרים מבקשות שתעדכנו אותן במקרה של שינוי כתובת או מספר טלפון/פלאפון של הבן/הבת שלכם.

מזל טוב

❖ בת המצווה של **תמר נחליאל** תתקיים בשבת פרשת "בהר", י"ג באייר, 21.5.

דירות האירוח יעמדו לידי המשפחה.

אצלך כמו תמיד / יאיר קלינגר

יש לי הרגשה קצת משונה
כמו הייתה פגישה זו ראשונה
כי לחזר אליך זה כמו אל אהובה
שנותרה רחוקה.

כן ישנן יפות ממך אולי
יש מראות שאין בך בודאי
אך כשפתאום לבד רק את לי ארץ אהובה
חסרה, כן פשוט חסרה.

ושוב כחל ושוב לים
אצלך כמו תמיד
ושוב קצת לח ושוב קצת חם
אצלך כמו תמיד
ובלילות אביב פורחים
שמים, איזה כוכבים
ושמש נחה על הגג
אצלך כמו תמיד
ושוב עירי עוטפת חג
אצלך כמו תמיד
ושוב שוקים וסמטאות
והצבעים והריחות.

מה עוד אספר מה אדיר
את כמו תפלה, את לי כמו שיר
ואם אדע שגם יש אהובים לך מלבדי
את תהיי כמו תמיד רק שלי.

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com